

Lene Theil

1. april i nærheden af Puente de la Reina, Spain 🌍

Solen har skinnet fra en skyfri himmel og de 20 km over Alto de Perdon gik rimeligt nemt. Jeg fulgtes med Jørgen fra Vejle og Bob fra Sverige det meste af turen. Der var også rullesten i dag, og selvom jeg er forsigtig, så blev jeg pludselig selv rullende. Og heldigvis blev det kun til nogle hudafskrabninger på venstre knæ. Jørgen og Bob kom springende til undsætning, før jeg lå nedad oven på rygsækken, som en skildpadde på skjoldet, og kunne ikke komme op selv. Resten af turen stoppede vi ved samtlige udskænkingssteder og var derfor først fremme kl. Fem. En dejlig dag!

Synes godt om • Tilføj kommentar • Promover • Del

👍 58 💬 9

Tilbage på alberguet sætter vi os i opholdsstuen. Der er et livligt leben. Nogle drikker, nogle spiller kort, andre laver mad eller spiser. Jørgen har et genialt lille hæfte, hvor man kan se hele Caminoruten med byer, albergues, stigninger og meget mere. Jeg kigger i det og kan konstatere, at Saint-Jean-Pied-de-Port ligger 200 m over havets overflade og Pamplona 446 m – det forklarer jo, hvorfor der var mildere vejr. Det overrasker mig at se, at hele ruten ligger højt.

På et tidspunkt kommer en fyr ind og går rundt til alle og siger, at en eller anden kvinde har fødselsdag. Han spørger, om vi vil være med til at synge for hende. Han slukker lyset, da hun kommer ind og tænder for lysene i en sandkage, de har købt. Hun er en ældre kvinde og bliver rørt. Det gør jeg også. Her sidder jeg med fremmede, og bliver rørt over en fødselsdagssang. Jeg ved ikke engang, hvorfor. Nu må jeg tage mig lidt sammen.

Maskulin råstyrke redder jomfru i nød

Bob sover stadigvæk, da jeg vågner næste morgen, og han snorker. Godt, jeg ikke ligger i nærheden af ham. Jørgen havde ellers advaret om en anden supersnorker, der hedder Antonius, som heldigvis ligger i den anden sovesal. Antonius er fra Spanien, og han har gået sine fødder i stykker, for de er fyldt med vabler. Vi møder ham lige uden for alber-

guet, da vi skal af sted. Jeg har set ham før. Han er en høj og tung mand, og har lige nu en speciel gang. Det er tydeligt at se, at han har ondt.

Jeg har besluttet mig for at efterlade mine jeans her. De er blevet for store, og jeg ved, at de vejer 800 gram. Desværre mærker jeg ingen lettelse, da vi begiver os på vej. Rygsækken føles tonstung, og mine ben er stive og trætte. Vi går over en smuk bro på vej ud af byen. Solen er ikke helt stået op endnu. Vi er tidligt på færde. Jørgen, Bob og jeg.

Vi snakker alle sammen konstant om Caminoens fysiske udfordringer. Man kan altid udveksle erfaringer med vabler. Der er bare lige det, at jeg ingen vabler har. Sikkert nok på grund af alle mine pauser, tænker jeg. Jørgen har heller ikke nogen. Han siger, at han smører sine fødder ind. Det har jeg hørt, at mange gør. Nogen bruger vaseline - andre, som Jørgen, har købt dyr creme. Han fortæller, at han har trænet meget. Han har også købt det bedste af det bedste udstyr. Hans rygsæk vejer kun 800 gram og hans sovepose 500 gram. Det er oplysninger, der gør mig i dårligt humør. Jeg lader selvfølgelig som ingenting, men indeni rumler misundelsen, for min rygsæk vejer 2,7 kg uden indhold og soveposen over et kilo. Rygsækken købte jeg til min ældste datter Sara for 20 år siden. Den er god og solid, og derfor også tung. Soveposen er Johannes og er en sommersovepose, der ikke varmer nok. Jeg skifter emne. Det her er en kedelig snak.

Jørgen fortæller igen om sit job. Han har haft med bandemedlemmer at gøre, og det vil han ikke mere. Det er for farlig en opgave og samtidig utaknemmelig. Han er ved at være udbrændt, fornemmer jeg. Måske er det derfor han går Caminoen. Det er utroligt, at når nogle mennesker har overskud og noget at give af, bruger man dem helt op. Så de bliver helt flade. Jeg har set det mange gange. De fleste ledere passer ikke ordentligt på deres medarbejdere. Jeg husker, at min far altid sagde, at medarbejderne er virksomhedens guld – uden dem, ingen virksomhed. Det er jeg enig med ham i.

Vejen i dag går gennem bakker – op og ned. På kortet ser distancen flad ud, så jeg føler mig lidt snydt. Mine ben klarer sig dog nogenlunde alligevel, og jeg mærker kun lidt til venstre knæ, som jeg faldt på i går. Vi går igennem Maneru, Cirauqui og Lorca. Det går nemt, når vi snakker. Vi løber hele tiden ind i to unge tyske piger, der hedder Silvia og Ute.

De er fulde af smil og latter. Vi snakker om, hvordan vi skal huske alle de navne og bliver enige om, at Silvia ser lidt dronninge-agtig ud. Mark og Sandy, som jeg mødte i Cizur Menor, er der også.

Måske er det træthed, eller også er jeg ukoncentreret, for lige uden for Lorca vrikker jeg om. Endda på venstre fod. Der går et jag igennem mit ben. Det er alvorligt, kan jeg mærke. Lige her ved jeg, at det er slut for mig med Caminoen. Den fod har drillet, siden jeg vrikkede om på en tennisbold som 10-12-årig. Jeg bryder hulkende sammen. Jørgen og Bob stopper op. Hvad gør vi nu? Vi er midt ude i ingenting, og jeg kan se, at de to andre tænker deres. Jeg sætter mig ned. Jeg hulker. Det vil ikke stoppe. Jeg er så ked af det.

Endelig får jeg kontrol over gråden og støvlen af. Jeg kigger rundt – ingen bil kan komme herhen. Jørgen har noget tape og spørger, om jeg ikke kan gå et lille stykke, hvis vi taper min fod ind. Jeg kan godt se, at der ikke er andre muligheder, så det gør jeg. Nu da chokket har fortaget sig, er smerterne ikke så slemme mere, og da jeg kommer på benene igen med tape om foden, kan jeg til min overraskelse godt støtte på den. Jeg mærker optimismen brede sig.

Jørgen siger, der ligger et albergue i Villatuerta, kun 3-4 kilometer væk. Han tilbyder igen at tage min rygsæk, men jeg afslår. Det er snart ved at blive rutine; jeg kommer til skade, Jørgen tilbyder at bære min rygsæk, og jeg siger nej. Hvor er det flovt.

Det er lange tre kilometer. Jeg går og tænker på, om det mon bliver værre med min fod, at jeg går på den, men der er jo ikke andre muligheder. Det går faktisk godt, da den bliver varm.

Alberguet er lukket, da vi når frem til Villatuerta. Det slår mig helt ud. Jeg er træt og sulten og kan næsten ikke bære skuffelsen. Jeg er vist en jammerlap i dag. Der er ikke engang en bar eller en forretning. Kom nu Lene, tænker jeg. Jørgen hiver en Marsbar op af tasken. Det er da utroligt, hvad han har i den taske. Den redder mig lige der. Tak, Jørgen!

Jeg går alene. Er ikke færdig med at græde. Jørgen og Bob går et stykke bag mig. Da det igen går opad, indhenter de mig. Vi går lidt sammen, men jeg skal tisse og siger, at de bare skal fortsætte. Jeg lægger min rygsæk og går ind i buskadset.

Da jeg kommer ud, kan jeg ikke finde min rygsæk, og et blik op ad stien fortæller mig, at Jørgen har den på ryggen. Jeg sætter mig og tuder igen. Ingen har nogensinde båret min taske for mig. Det giver mange følelser.

Først da vi er kommet op over bakken og ned igen, indhenter jeg dem. De venter på mig på broen over floden. Da jeg når frem, bryder jeg sammen igen og omfavner grædende Jørgen og siger tak. Han er helt overrasket og siger, at det da ikke var noget særligt. Det gør mig flov igen.

Derfra følges jeg med Bob. Han fortæller mig om sin kone, der døde af kræft ti år tilbage. Han er kommet sig over det, siger han. Det var selvfølgelig svært, mens det stod på, især de mange år med sygdommen. Han har ikke haft lyst til at gifte sig igen. Jeg spørger ham, hvorfor han fandt på at gå Caminoen, og han fortæller, at han læste om det og fik lyst til at prøve selv.

Det sidste stykke er svært for mig, for min fod gør ondt, og jeg er udmattet. Vi går langs med floden ind i Estella. Da vi når frem til alberguet, er det første, jeg ser, "Tung Day", min muntre følgesvend fra forleden, der sidder lige indenfor. Vi hilser, og det føles dejligt at se et kendt ansigt.

Vi går fra sal til sal. Alle rum er fyldte, og da vi har været hele vejen rundt, må vi endnu en etage op. Der er heller ikke plads nogen steder. Da vi når til fjerde sal, og den ene sal er proppet og den anden lukket, så sætter jeg mig på trappen. Jeg er helt færdig. Jørgen går ned for at spørge, hvad vi skal gøre, og vi er heldige, at de kommer og åbner den sidste sal. Dejlig ren og ingen kø ved badeværelset. Vi er enige om, at det er fordelagtigt at ankomme sent.

Jeg går ud på trappen, hvor jeg har set, at der ligger tæpper. Jeg vil sikre mig, at jeg ikke kommer til at fryse i løbet af natten. Det var en kold tur i dag.

De sidste par dage, har det mest været Jørgen og jeg, der har snakket. Bob er et stille gemyt og udtrykker sig mest i korte sætninger. Det sjove er, at han faktisk er lige så meget med i samtalen, som Jørgen og jeg. Han smiler og nikker og har en særlig måde at trække hagen tilbage på, når han griner. Derfor bliver vi også noget overraskede, da Bob pludselig ud af det blå med høj røst og på klingende svensk udbryder: "HVA'

FA'EN – DU HAR FILT”. Det er mit tæppe, han har fået øje på. Vi får et godt grin over den bemærkning. Den stakkels mand har frosset nat efter nat og har ikke vidst, at man kunne få et ekstra tæppe.

Jeg lægger mærke til, at Bobs ene fod er helt krøllet sammen. Han ser, at jeg kigger på den og siger, at det er på grund af polio som barn. Det forklarer hans hoppende gang. Hvor er det fantastisk, at han går Caminoen med sådan en fod. Han har min dybeste respekt på det punkt, men det gør mig ikke mere begejstret for at skulle sove så tæt på ham og hans snorken. Der er bare ingen andre muligheder.

Vi får ikke lov til at beholde sovesalen for os selv, et polsk par ankommer. Jeg går hen og hilser på. Manden viser mig sine fødder, og jeg får et mindre chok. Han har ingen hud under fødderne. Han er en stor og sej mand, så han slår det hen med, at det bare skal gås væk. Jeg er rystet. Hans kone siger ikke noget. Der er også kommet et ældre par, der har lagt sig helt nede i den anden ende af sovesalen ved badeværelset, de virker noget lukkede.

Vi går ud for at finde et sted at spise, og valget falder på en restaurant, der ligger tæt på. Jeg har jo ondt i foden, så de andre viser hensyn. Vi er også alle tre trætte, og ingen gider ikke gå mere end højst nødvendigt.

Lene Theill

2. april i nærheden af Estella, Spain 🌐

Det er lige begyndt at regne. En stille sommerregn. Ben og fødder var gode i dag. Desværre vrikkede jeg om på venstre ankel 9 km før Estella. Det var ikke godt. Jørgen havde heldigvis tape med, så jeg kunne gå de næste fem km til nærmeste Alberge. Jeg ved altså ikke hvorfor, jeg skal være så uheldig? Humøret sank til nulpunktet, da vi efter at være fremme kunne konstatere, at de var lukket. Suk. Men.... Det gik. På et tidspunkt, da jeg skulle... Gå afsides, der havde Jørgen sørme slæb min rygsæk hele vejen ned af bjerget. Han havde jo tilbudt det tidligere, men jeg havde sagt nej. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage - er altså propfuld af følelser - og ingen har nogensinde båret min taske. En stor dag. Det går bedre med min ankel, men jeg må se, hvordan den ser ud i morgen.

Fjern Synes godt om · Tilføj kommentar · Promover · Del

👍 55 💬 19

Indenfor er der varmt og fyldt med ældre, hvidhårede, lokale damer og herrer, der spiller kort. Vi bliver placeret midt i forsamlingen med vores velkomstdrinks og mærker de lokales diskrete, nysgerrige blikke. Der er wifi her, og jeg skynder mig at hive telefonen frem.

Jeg når lige at blive færdig med at opdatere min Facebook, inden vi bliver gelejdet ned i den anden ende af restauranten, hvor der er dækket op efter alle kunstens regler. Der er stil over det med stofservietter og det hele. Maden er formidabel, så det er en ren fest.

På vej hjem fra restauranten drypper det fra himlen, og vi snakker om, at det er fint, at det regner, så længe vi er færdige med dagens vandring. Regnen frisker op, og jeg synes, det går rigtigt godt med min fod. Vi går over broen og de få meter hjem til alberguet. Tilbage på sovesalen er den blevet helt fyldt. Alle køjer er optagede.

Da jeg ligger i soveposen, tænker jeg tilbage på dagen. Det startede som en skrækkelig dag, hvor jeg næsten hele tiden følte, at jeg hang bagefter og sluttede med en skøn middag.

Jeg overvejer en bemærkning fra en af mine Facebook-venner, der i aften skrev: “Du er da ikke uheldig... hvis ikke du havde vrikket om, havde du ikke oplevet gammeldaws ridderlighed.” Ja, det var en fantastisk oplevelse. Et menneske som Jørgen har jeg aldrig mødt før.

Jeg vil gerne fortsætte sammen med Jørgen og Bob, men jeg sinker dem, det ved jeg. I morgen må jeg se, hvordan det går med min fod. Enten må jeg blive en dag ekstra her, eller vælge en kort distance. Jeg har set på kortet, at jeg har valget mellem Ayegui, som ligger to kilometer herfra, eller Villamayor de Monjardin, der er 7,4 kilometer længere væk. Ni kilometer er langt for en dårlig fod, og så er der det faktum, at byen ligger 675 m oppe. Jeg må beslutte det i morgen.